

prietenie, dincolo de relația elev-profesor. Aceste evocări au căpătat un parfum special prin contribuția actorilor Ioana Calotă și Alexandru Philippide, cei doi punând în valoare emoția, entuziasmul, nostalgia ori regretul ce transpar din cuvintele consemnate în paginile de corespondență selectate și prezentate în cadrul acestei manifestări.

Mădălin Alexandru STĂNESCU

Țintea Muzicală 2017: Frânturi de culoare

“A fost odată ca niciodată”, a noua ediție a festivalului internațional de muzică clasică și contemporană “Țintea Muzicală”, organizat din 2009 de compozitoarele Adina Dumitrescu și Dana Cristina Probst, s-a aflat sub tema *Poveștii*, în mai multe aspecte ale sale: de la “Petrică și Lupul”, seria de “Improvizații pentru un film închis”,

fragmente din operă sau muzici de film, la “povești despre instrumente”, mai precis “atelier de vacanță” în care interpreții invitați în festival și-au prezentat instrumentele unui public variat și, în general, foarte tânăr. O inițiativă minunată a celor două directoare care nascocesc în fiecare an idei din cele mai inedite sub cupola cărora se articulează ediții de festival personale și diferite. Concertul final al ediției 2017, THAT IS ALL!, a avut loc în data de 6 iulie în sala Auditorium a UNMB și a fost guvernat, în mod particular, de principiul improvizatoric aplicat în limbaj contemporan, invitații principali fiind membri ai grupului de improvizație finlandez *Korvat Auki Ensemble*: Sebastian Dumitrescu (bas electric), Igor Gross (percuție) și Niilo Tarnanen (fagot, voce) – toți trei, tineri compozitori activi. I-a însoțit pianistul vienez Otto Probst, prieten vechi al muzicii românești și cu o bogată activitate concertistică.

Din păcate, mirajul libertății a cauzat, de multe ori, o focalizare pe *culoare* în detrimentul arhitecturii sonore; firește că pulverizarea formală a fost în mare parte intenționată, însă micile momente de coagulare mi s-au părut absolut necesare și mult prea puține. Excepțiile au fost două: în primul rând, excelentul epilog al ediției, lucrarea Adinei Dumitrescu, scrisă special cu această ocazie și prezentată în primă audiție absolută. *Semn de carte* pentru percuție, bas electric, pian și bandă a debutat cu o secțiune energetică, jazzy, pulsatorie și carnală, însoțită de vocea

compozitoarei înregistrată pe bandă, care și-a asumat rolul de “povestitor / povestaș”. A urmat o codă superbă, o stranie doinire plină de nostalgie intonată de basul electric. “Semn de carte” între o ediție și alta, dar și între două lumi în care trăiește și din care se inspiră compozitoarea, stabilită de mult în Finlanda, dar o prezență constantă și apreciată și în lumea muzicală românească. A doua excepție a fost lucrarea pentru vibrafon procesat electronic a lui Igor Gross, *Sourdough*, inspirată de procesul de facere a pâinii (fermentația și transformarea prin combinatorică potrivită). Scrisă în 2016, lucrarea începe cu pedale delicatese din care se nasc frânturi melodice, iar compozitorul-interpret își demonstrează cu brio pasiunea pentru instrumentul său printr-o adevărată virtuozitate coloristică a modurilor de atac și ale procesărilor care fac, într-un final, ca sunetul de vibrafon să fie aproape de nerecunoscut. Spontaneitatea vădit derivată dintr-un proces improvizatoric a fost dublată de o evoluție perceptibilă a materialului (ca o cocă!).

Celelalte trei lucrări prezentate în program au avut ca punct de pornire idei foarte bune și puternice, realizarea fiind însă mai puțin convingătoare. Prima lucrare din concert, *Spinner Colada* (excelent titlu!) de Alexander J. Eberhard, pentru vibrafon, a pus în valoare celebrele *fidjet spinners*, patru la număr, cu ajutorul cărora s-a creat un acord-pedală peste care au plutit efemeride, frânturi de motive, toată piesa fiind interpretată la limita audibilului. Un moment frumos și delicat, însă cam dezlănat. Lucrarea Sabine Ulubeanu, *Absolutely*, pentru fagot, percuție și bas electric, s-a articulat pe o formă de arc, contemplativ – activ – contemplativ, compozitoarea optând ca cele trei instrumente să nu se întâlnească niciodată în formula

completă, de trio. Atât *Spinner Colada*, cât și *Absolutely* au fost lucrări prezentate în primă audiție absolută, precum și suita lui Niilo Tarnanen care a dat titlul concertului, *That's all (Siinä kaikki)*, pentru fagot, percuție și bas electric (fagotistul – compozitor având și câteva intervenții vocale; recunosc că nu m-a impresionat în niciuna din cele trei ipostaze ale sale...). Lucrarea lui Tarnanen alternează momente notate exact în partitură cu momente de *puzzle* ghidat (al cărui haos căutat a fost în detrimentul pregnanței) pe care se joacă cei trei interpreți. Punctul de pornire sunt genialele texte absurde ale scriitorului rus Daniil Kharmis, “Incidences”.

Așteptăm cu nerăbdare împlinirea unei decade de “Țintea Muzicală” și noi povești sonore!

Diana ROTARU